

Naslovna stran

Karl May

SIN MEDVEDJEGA LOVCA

Woodstar Publisher, 2015

O tej e-knjigi

“Sin medvedjega lovca“; Karl May

Prevedel: Silvester Košutnik

© Karl May, 1924

© Woodstar Publisher, 2015

BISBN 978-999-2727-04-20 (pdf)

BISBN 978-999-2727-05-20 (mobi)

BISBN 978-999-2727-06-20 (ePub)

BISBN 978-999-2727-07-20 (azw3)

Publicirala v elektronski obliki založba Woodstar Publisher S. A., Maj, 2015.

Avtorske pravice in licenca

Vse pravice pridržane.

Nobenega dela te e-knjige ni dovoljeno reproducirati, prenašati ali uporabljati v izvorniku ali v prevodu v kakršni koli obliki in s katero koli tehniko, elektronsko, mehansko, s fotokopiranjem, snemanjem ali s katerim koli sistemom za shranjevanje, obdelavo in prenos podatkov brez pisnega dovoljenja založbe.

Ta e-knjiga je namenjena vaši osebni uporabi. Ni je dovoljeno prodajati naprej ali podariti drugim osebam. Če bi želeli to e-knjigo podeliti z drugo osebo, prosimo kupite dodatni izvod za vsaki osebi, kateri bi jo radi podarili. Če berete to e-knjigo, a je niste kupili ali ni bila kupljena za vašo osebno uporabo, potem bi bilo dobro, da bi si kupili vaš lasten izvod. Zahvaljujemo se vam, ker upoštevatete in spoštujete avtorsko delo vseh sodelujočih avtorjev in založbe.

Vsebina

Naslovna stran 2

O tej e-knjigi 3

Avtorske pravice in licenca 3

Vsebina 3

SIN MEDVEDJEGA LOVCA 4

Na sledi 4

Novi znanci 10

V trdnjavi 16

Old Shatterhand 19

Bobovo strašilo 28

Med Šošoni 34

Rjavi medved 39

Indijanski dvoboj 41

Ujetniki 51

V skrajni sili 56

Rešitev, zmaga in mir 59

SIN MEDVEDJEGA LOVCA

Na sledi

Nekoliko zahodneje od okraja, kjer meje druga na drugo tri severno ameriške države: Dakota, Nebraska in Wyoming, jezdila sta dva moža, katera bi bila na kakem drugem kraju gotovo vzbudila upravičeno začudenje.

Med seboj sta si bila zelo različna. Prvi izmed njiju je bil skrajno visok, a čudno suh, drugi pa veliko manjši, a poleg tega skrajno debel, da je izgledal prav kakor krogla.

Vseeno pa sta bili glavi obeh jezdecev v enaki višini, ker je manjši jezdil visokega in močnega konja, a njegov tovariš je sedel na malem mezgu. O kakih sedlih ni bilo govora; debeluhar, katerega noge so segale konju komaj do trebuha, je sedel na lisičji koži, dolgin pa na razcapani konjski odeji, medtem ko sta mu nogi dosegali skoraj tla. Da sta na dolgo trajnem in težavnem potovanju, dokazovala je tudi zunanost njune obleke.

Dolgin je nosil usnjate hlače, ki so bile prirezane in sešite za veliko močnejšega človeka, ker so mu bile veliko preširoke. Zaradi menjajočega se vpliva vročine in mraza sta se hlačnici skrčili tako, da sta segali jezdecu komaj nekoliko pod koleno. Povrh je bilo usnje oguljeno in mastno, dokaz, da je mož vse, kar je hotel stregiti s prstov, obrisal ob hlače. Goli nogi sta tičali v neopisljivem obuvalu, ki je izgledalo, kakor bi ga bil nosil že Metuzalem in bi bil vsak poznejši lastnik nanj prišel par krp. Ali je kdaj čistil in mazal čevlje, ni se dalo dokazati, ker so se na njih kazale raznolike barve. Suho truplo je pokrivala kožnata lovska srajca, na kateri nisi videl ne gumba in ne gumbnice in katera tudi ni pokrivala črnokožnih prsi. Rokava sta segala komaj do komolca in nista zakrivala žilavih in koščenih podplatov ter rok. Okoli vratu je bila ovita ruta, o kateri sam lastnik ni vedel, ali je bila najprej bela ali črna, zelena ali rumena, rdeča ali modra. Najodličnejši pa je bil klobuk, ki se je bahal na visoki, koničasti glavi. Svoj čas je bil rjave barve in je bržčas kronal glavo kakega angleškega plemenitaša; toda usoda ga je ponižala tako daleč, da je postal pokrivalo prerijskega¹ lovca. Ta sploh ni imel nikakršnega pravega okusa o klobuku: krajec se mu je namreč zdel brez potreben ter ga je kratko malo odtrgal; samo nad očmi je pustil majhen košček, da mu ali ščiti oči ali pa mu je priročen pri snemanju klobuka. Povrh je bil možak mnenja, da rabi glava precej svežega zraka ter je v klobuk ob straneh naredil z nožem več zarez, tako da so si vsi vetrovi, sever, jug, vzhodnik in zahodnik pod to pokrivalo lahko voščili „dober dan“.

Za pas mu je služila precej dolga vrv, katero je imel večkrat ovito okrog telesa. Izza pasa sta štrlela dva revolverja in dolg lovski nož. Poleg tega so bile zatakne za pas razne mošnje, kakor za svinčenke, smodnik, tobak, sešita mačja koža kot shramba za prigrizek in še več drugih predmetov, o katerih porabi nepoučen človek sploh ni mogel ničesar soditi. Na jermenu je visela okrog vratu zastarela tobačna pipa, zgrizena skoraj do glave in natakljena končno na cev iz bezga. Toda vse to še ni bila vsa lovčeva oprava; nosil je tudi še plašč iz gumija, pravi ameriški plašč, ki ima to slabo navado, da vskoči pri prvem deževju tako na dolgost kakor na širokost. Ker ga dolgin zaradi te lastnosti ni mogel več obleči, mu je visel na vrvici preko ramen. Končno je imel še večkrat ovit laso², ki mu je segal od leve rame do desnega kolka. Pred seboj je počez držal puško, eno tistih dolgocev, s katerimi spreten lovec nikdar ne zgreši svojega cilja.

Koliko let bi se naj bilo prisodilo temu človeku, se ni dalo dognati, ker je bilo lice polno gub in gubic a je vseeno izgledalo mladeniško. Iz vsake gube pa je kakor gledal sam satan. Lice je bilo vkljub gubam in gubicam ter čudni opravi vseeno gladko obrito, kar si šteje marsikateri zahodni Američan v ponos. Velike, modre oči so imele oni ostrí pogled, ki je značilen

¹ prerija = velika, z visoko travo porastena ravan v Ameriki.

² laso = dolga zanjka iz jermena, s katero se love divji konji.

mornarjem in kmetom obširnih ravani; vendar pa je imel ta pogled nekaj otroškega v sebi.

Mezeg³ je bil, kakor že omenjeno, navidezno slab; toda nosil je težkega jezdeca z lahkoto in je tuintam hotel pokazati nekako trmo. Močne in dolge jezdečeve noge pa so mu vedno s krepkim pritiskom izgnale vse trmaste muhe.

Kar tiče drugega jezdeca, je posebno pripomniti, da je nosil na sebi kožuh, čeravno je sonce močno pripekalo. Toda kožuh ni bil prenevaren: ob raznih nosilčevih gibih je pokazal, da nima v notranjosti skoraj nobene dlake več. Samo mestoma si opazil šop volne, ki je bil videti, kakor oaza⁴ sredi pustinje. Tudi ovratnik je bil tako oguljen, da je imel kakor krožnik velike goline. Izpod kožuha sta na vsak kraj konja molela velika čevlja. Na glavi je jezdec nosil ogromen, širokokrajn klobuk, ki mu je bil mnogo preobširen in ga je moral vedno potiskati nazaj na tilnik, da je mogel gledati v svet. Kožuhova rokava sta bila tako dolga, da sta bili roki popolnoma skriti. Od celega človeka se je torej videl samo del lica, a ta je vreden, da si ga bolje ogledamo.

Lice je bilo popolnoma obrito. Rdeča lica so bila tako debela in polna, da se je mali nosek zastonj trudil, če se je hotel pokazati med obema jabolkoma. Enako se je skoraj godilo očem, ki so se globoko skrivale med obličjem in obrvmi, le malo, toda dobrosrčno gledale med svet. Celi obraz je kazal, kakor bi hotel reči: „Samo poglej me! Tako izrazit tepec sem, da lahko z mano izhajaš povsod in povsem — toda če si dober človek. Če pa nisi, tedaj se motiš v moji osebi. Si me razumel?“

Zdaj pa zapiha veter in razgrne spredi kožuh. Pokažejo se modre hlače, enaka suknja, čez obširen trebuh usnat pas z vsemi predmeti, naštetimi pri dolginu, poleg pa še indijanski tomahavk.⁵ Laso je bil obešen spredi na sedlu, kakor tudi kratka dvocevka, ki je po zunanosti kazala, da je prestala že mnogo bojev.

Kdo pa sta bila oba človeka? — Dolgin se je imenoval David Kroner, debeluhar pa Jakob Poper. Toda če bi bil kdo med zahodnimi vodniki imenoval ti dve imeni, bi nihče ne bil poznal ti osebi. In vendar sta bila glasovita vodnika in znana že dolgo let izza marsikaterega poboja na indijanskih tleh; njiju slava je šla po vsej severni Ameriki. Neznani sta bili samo prej navedenimi imeni. V preriji in pragozdu rdečeokožci ne vprašujejo ne za domovnico in ne za krstni list; tukaj dobi vsak svoje posebno ime, ki odgovarja njegovim lastnostim ali njegovemu delovanju.

Kroner je bil pristni severno ameriški Anglež, znan le z imenom „Dolgi David“, Poper pa je bil rodom iz Nemčije, znan z imenom »Debeli Jemi“. Jemi namreč je angleški naziv za male Jakobe.

Torej z imeni David in Jemi sta bila povsod znana in v obširnem zahodu nisi lahko našel človeka, ki bi ne bil o teh dveh možeh vedel povedati kakšen junaški čin. Smatralo se ju je kot neločljiva. Nihče ju namreč ni videl kdaj drug brez drugega. Kadar je debeluhar pristopil h kakemu tujemu ognjišču, gotovo se je vse ozrlo, kje bi bil dolgin; a če je David stopil v kako prodajalno, da si kupi to ali ono, gotovo je bil tudi vprašan, kaj bo kupil za Jemija.

Enako nerazdružljivi sta bili pa tudi obe živali. Visoki konj ni hotel piti vode, če ni poleg njega mezeg klonil glavo v potok ali reko, a zadnji bi ne bil okusil niti najsočnejše trave, če ni obenem poleg njega kljuse zahrzalo in prvo izpulilo šop zelenjadi. Kakor sta si gospodarja večkrat drug drugemu rešila življenje, tako sta si tudi živali večkrat med seboj pomagali obraniti se napadalcev bodisi s kopiti ali zobmi.

Tako so v počasnem diru mahali vsi štirje proti severu. Zjutraj sta se živali okrepčali s sočno travo in svežo vodo, jezdeca pa z jelenovo pečeno kračo in enako s svežo vodo. Ostanek mesa je bil v potni torbici in ni se bilo bati gladu.

Sonce je bilo medtem prekoračilo sredino neba in se jelo polagoma obračati proti zatonu.

³ mezeg = pol osel, pol konj.

⁴ oaza = z vodo in zelenjem opremljen kraj sredi peščene puščave.

⁵ tomahavk = kratkoročna indijanska bojna sekira.

Vročina je bila še vedno velika, toda po preriji je pihal lahen vetrič in poljana se je ponašala s svežim zelenjem, okrašenim z milijoni bujnih cvetlic.

„Kako daleč hočeva danes še jezdit?“ vpraša debeluhar po večurnem molčanju.

„Kakor vsak dan,“ odgovori dolgin.

„Dobro!“ nasmeji se prvi, „torej do taborišča.“ Zopet je minilo nekaj časa. Jemi se je čuval, da bi zopet vprašal in je večkrat s svojimi lokavimi očmi pogledal svojega tovariša, češ, maščujem se. Naposled je postalo tudi Davidu molčanje predolgo. Pokazavši z desno roko v smeri, kamor sta jezdila, reče:

„Poznaš oni kraj?“

„Dobro ga poznam!“

„No? Kaj je?“

„Amerika!“

Dolgin jezen potegne nogi kvišku in udari po mezgu, poleg pa meni:

„Hudoben tepec!“

„Kdo?“

„Ti!“

„Ah, jaz? Kako to?“

„Ker si maščevalen!“

„Ni res! Jaz imam navado odgovarjati na način, kakor se govori z menoj. Če mi ti odgovarjaš neumno, tedaj ne vem, čemu bi naj jaz besedičil duhovito.“

„Ti duhovit? O jej! Na tvoji osebi je toliko mesa, da bi v njem duhovitost ne našla nikakršnega prostora.“

„Oho, ali ne veš več, kaj sem o moči tvojega duha izvedel v tvojem rojstnem kraju?“

„Da! Da sem končal le en razred gimnazije? Kako naj to pozabim, ko me vendar tega spominjaš

dnevno po tridesetkrat.“

„To je tudi potrebno. Kajti ti me ne ceniš, kakor si resnično zaslužim. Sicer pa nisem jaz dovršil samo enega razreda!“

„Vem — tri si dokončal!“

„Vidiš torej!“

„Seveda — za dalje ni bilo dovolj pameti!“

„Molči! Novcev je zmanjkalo; pameti je bilo še več ko dovolj. Toda za zdaj je dovolj, saj vem, kaj si prej mislil. Onega kraja tam pa nočem pozabiti. Ali se spominjaš, kako sva se onkraj onih-le gora spoznala?“

„Da, bil je hud dan. Izstrelil sem bil ves svoj smodnik, a Siuksi so me zasledovali. Končno nisem mogel več dalje in Indijanci so me obkolili. Ali naposled si prišel ti.“

„Da, indijanski tepci so prižgali takšen ogenj, da bi se bil lahko videl v Kanado.⁶ Jaz sem ga opazil in se priplazil bliže. Videl sem pet Indijancev, ki so bili zvezali belega moža. No, jaz še nisem oddal zadnjega strela, kakor ti; dva sem takoj podrl na tla, trije so pa urno pobegnili, ker se jim niti sanjalo ni, da bi znal jaz biti sam. Ti si bil osvobojen.“

„Osvobojen res, toda divji na tebe!“

„Radi tega, ker oba Indijanca nisem ubil, nego samo ranil. Vendar tudi Indijanec je človek in niti na um mi ne pride, da bi ubil človeka brez potrebe. Jaz sem belec, a ne ljudožerec.“

„Ali sem morda jaz?“

„Hm!“ zamrmra debeluhar, „zdaj si nekoliko drugačen, kot si bil prej. Ampak prej si z mnogimi drugimi mislil, da se rdečkožce ne more dovolj urno iztrebiti. K mojemu pogledu sem te moral šele preobrniti.“

„Da, vi Evropejci ste povsem tepci. Nežni in mehki kakor maslo, in vsak človek je pri vas

⁶ Kanada = severni del severne Amerike, pod angleško oblastjo.

najboljši človek. Vi bi celi svet božali z mehкими rokavicami, zato pa tudi udarite samo s puškinim kopitom, kadar se vam je treba braniti. Takšen si tudi ti!"

„A jaz sem vesel, da je tako in ne drugače. Ali glej, tam po travi je videti, da se vleče nekaka senca."

To rekši ustavi konja ter pokaže proti pečinam, pod katerimi se je vlekla dolga, temna črta. Enako tudi David ustavi svoje živinče, opazuje določeno mesto, nakar reče:

„Naj pogoltnem celi stot ne pečenih krogel, če ni to neki sled."

„Tudi meni se zdi tako. Nočeva si li zadevo pogledati od blizu?"

„Kdo bo vpraševal, če hočeva, ali nočeva? V naši stari preriji si prisiljen, da lahkomiselno ne preideš nobenega sledu. Vedno je dobro, da veš, kdo hodi pred teboj in kdo za teboj, ker se lahko drugače pripeti, da se zjutraj najdeš mrtev v travi, tam kjer si zvečer legel še zdrav k počitku."

Brž pojezdita oba do pečin, kjer razjašeta in s strokovnjaškimi očmi opazujeta sled.

„Kaj rečeš v tej zadevi?" vpraša David.

„To je sled!" nasmeje se debeluhar.

„Da, vrv iz cerkvenega zvonika ni, to vidim tudi jaz. Toda kakšen je ta sled?"

„Konjski!"

„Res, to vidi tudi otrok. Ali se ti dozdeva, da jaz mislim, kakor bi bil tukaj mimo priplaval morski som?"

„Ne, ker ta som bi mogel biti samo ti, a vem, da si prišel sem po kopnem in ne kakor jaz preko morja. Sploh pa se mi zdi ta sled zelo sumljiv."

„Zakaj?"

„Preden ti odgovorim, ga hočem natanko pregledati, ker mi ni, da bi se pred teboj, starim dečkom, osramotil."

To rekši, poklekne v travo. Staro njegovo kljuse, kakor bi imelo človeški razum, povoha sled in tudi mezeg stori enako.

„No," vpraša David, kateremu je preiskovanje trajalo predolgo. „Ali je res kaj važnega?"

„Da, tukaj je jezdil Indijanec."

„Misliš? To bi bilo naravnost čudno, ker se ne nahajava na lovišču ali pašniku katerega indijanskih plemen. Po čem sodiš, da je bil Indijanec?"

„Vidim to po kopitnih znakih, ker je konj izurjen po indijanskem načinu."

„A kljub vsemu bi ga bil lahko jezdil tudi belec."

„Tako menim tudi jaz, ali - - ali - -"

Zamišljeno pokima debeluhar z glavo in gre nekaj časa za sledom. Zdaj pa zakliče tovarišu:

„Stopi sem! Konj ni bil podkovan, ampak bos. Toda zelo utrujen je moral biti; moral pa je dirjati v skoku. „Jahaču se je torej zelo mudilo!"

David je sledil Jemiju in mu pritrdil:

„Res je, konj je bil zelo izmučen, ker se je večkrat spotaknil. Kdor goni živino na tak način, mora imeti poseben vzrok. Ali je kdo človeka preganjal, ali pa se mu je nekam silno mudilo."

„Zadnje bo resnica — prvo ne."

„Kako to?"

„Kako star bi znal biti ta sled?"

„Približno dve uri."

„To rečem tudi jaz. Vendar ni nikjer kakega zasledovalčevega sledu, a kdor je za celi dve uri naprej, ne ubija zastonj svoje živali. Povrh so tukaj okrog pečine, skozi katere bi bil lahko krenil na to ali ono stran in tako izbrisal svoj sled. Kaj ne?"

„Da, prijatelj — nama dvema bi bil čas dveh ur dovolj, da bi vsakemu zasledovalcu obrnila nos. Človeku se je res mudilo do kakšnega cilja; toda kam?"

„Cilj ne more biti daleč od tukaj."

Dolgin debelo pogleda debeluha.

„Videti je, kakor bi bil danes vseveden!“ reče.

„Da se to pogodi, ni treba vsevednosti, ampak samo nekoliko premišljanja.“

„Tako! Saj tudi jaz premišljujem, a zastonj.“

„Ti si veliko predolg. Preden pride pri tebi premišljanje od sledu spodaj pa gori do možganov, lahko mine celo stoletje. Jaz pravim, če bi jezdečev cilj ne bil blizu, bi bil utrujenega konja prihranil. Ves dan jezdit naprej bi konj ne zdržal in bi moral počivati.“

„Čuj, stari moj Jemi! Kar si zdaj povedal, se ne sliši ravno neverjetno. Tokrat ti dam prav.“

„Ta pohvala je zame odveč. Kdor se je trideset let klatil po prerijah, ta mora pri sledovih mnogokrat urno zadeti pravo. Vendar zaradi tega še nisva pametnejša od prej. Kam je hitel Indijanec? Na vsak način je bil sel, ki je nesel kako poročilo. En sam Indijanec je navadno prinašalec novic samo za Indijance in ne bom se motil, če trdim, da mora tukaj v bližini biti cela tropa teh rdečkožcev.“

Dolgi David zažvižga skozi zobe in se zamišljeno ozre.

„Sitno, zelo sitno!“ zamrmra. „Ta lump prihaja od Indijancev in gre k Indijancem. Midva sva med obema tropoma, a ne veva, kje se ti in oni skrivajo. Lahko tedaj trčiva na katero izmed trop in nosiva tako rekoč najina skalpa⁷ na sejem.“

„Tega se je naravnost bati. Vendar je prav navadno sredstvo, ki naju lahko reši.“

„Misliš morda, da slediva sledu?“

„Da, tako je.“

„Dobro! Tedaj veva, da so pred nami, a oni ne vedo nič o naju. Prednost je na najini strani. Mislim dalje, da jezdiva za sledom, ki itak gre v najini prvotni smeri. Samo radoveden sem, kateremu plemenu pripada indijanski sel.“

„Da, da — ali dognati se to zdaj ne da. Tam gori v severni Montani stanujejo črnonogi, piganski in krvavi Indijanci. Ti pa ne prihajajo v te kraje. Ob kolenu reke Misuri imajo svoja taborišča Rikareji, ki enako nimajo tukaj ničesar iskati. Siuksi? Hm! Ali si mogoče slišal, da so v novejšem času zopet izkopali bojno sekiro?“

„Nisem slišal.“

„Ne ubijajva si zaradi tega glave; samo oprezna bodiva. Za nama je severna Plata, katere se gotovo spominjaš z najinega zadnjega potovanja. Okolica, kjer sva zdaj, nama je dobro znana in če ne storiva kake neumnosti, ne more se nama ničesar pripetiti.“

Prijatelja vnovič zajahata, kreneta za sledom, ki ga pazljivo opazujeta, a povrh se pridno ozirata na vse strani, ali bi ne zapazila kaj sumljivega.

Prešla je tako cela ura in sonce se je nagibalo vedno nižje. Veter je postajal močnejši, a dnevna vročina je naglo popuščala. Kmalu opazita, da je Indijanec začel jezdit v koraku, da se mu je konj spotaknil in padel na kolena. Jem i razjaše takoj in opazuje to mesto.

„Da, Indijanec je,“ reče urno, „skočil je s konja. Pozna se njegov s ščetinami okrašen mokasin⁸. Tu še leži konec odlomljene ščetine. Bil je še mlad sel, ker se v pesku tako točno odtiskuje noge. Mladini so tako čili.“

Zopet sta jezdila dalje. Cvetna ravan je imela polagoma tuintam kakšen grm, začetkoma posamezno, polagoma v gručah, a od daleč se je prikazovalo že drevje. Kmalu prideta naša znanca do mesta, kjer je moral sel razjahati in konja peš gnati naprej. Grmovje je ponekod začelo zastirati razgled tako, da je bila največja opreznost potrebna. David je jezdil prvi, Jemi za njim. Nakrat reče le-ta:

„Slišiš, vranec (črn konj) je bil.“

„Tako! Kako veš to?“

„Tam na grmu visi žima, ki mu je bila izdrta.“

⁷ skalp = koža na glavi, ki jo Indijanci odrežejo živemu ali mrtvemu nasprotniku kot znak poguma in zmagošlavja.

⁸ mokasin = indijansko obuvalo.

„Da, zdaj veva nekaj več. A ne govori tako glasno! Lahko zadeneva na ljudi, katere šele opaziva, ko naju že ustrela.“

„Tega se ne bojim. Zanašam se lahko na svojega konja, ki takoj zahrže, kakor hitro ovoha sovražnika. Torej mirno naprej!“

Dolgi David uboga, a kmalu obstoji.

„Glej,“ reče, »tamkaj se je nekaj pripetilo!“

Debeluhar požene konja in s par koraki dospe skozi grmovje na prosto mesto. Pred njima se je dvigala pečina, kakršnih je dovolj po prerijah. Sled je vodil do nje in krenil tu v ostrem kotu na desno. Pa še nekaj je bilo videti: od druge strani pečine namreč je bilo več sledov, ki so se združili s prvim.

„Kaj rečeš, debeluhar?“

„Izza pečine so se pojavili ljudje, ki so prihrumeli na vasi, ko so ga zagledali.“

»Morda so zopet za pečino?“

„Ali pa so le nekateri tam ostali. Ostani tu za grmom. Prožiti hočem svoj nos nekoliko okrog ogla.“

„Pritisni ga rajši ob nabito in napeto puškino cev.“

„Ne, za to bi bil tvoj nos sposobnejši.“

Brž podrži dolginu uzde svojega kljuseta in se v polnem diru požene proti pečini. Dospelvi na drugo stran, je izginil Davidu izpred oči. Kmalu pa se vrne in zakroži z roko, češ da se mu mora poklicani v velikem loku približati. Ko pride do njega po predpisani poti, ga nagovori debeluhar:

„Kaj porečeš?“ ter pokaže na prostor pred njima.

Bilo je taborišče. Več železnih kotlov je ležalo po tleh, več lopat in sekir, lonec za kavo, en možnar in več manjših in večjih ovojev — a o ognju nikakršnih sledi.

„No!“ strese vprašani z glavo, „ti, ki so tukaj taborili, so bili skrajno neprevidni, ali slabo poučeni o razmerah tukaj na zahodu. Sledovi kažejo na najmanj petdeset konj, a niti eden ni bil privezan ob vejevje in ne zvezan vsaj na kratko s sprednjimi nogami. Tudi je bilo nekaj tovarne živine vmes. Kam? Ti ljudje bi si zaslužili batine.“

„Res, to so si zaslužili. Tako malo izkušenj imeti pa se podati na divji zahod!“

„Nekoliko prirojenega premišljanja bi moral imeti vsakdo. Indijanec je prišel izza ogla popolnoma brez vsake slutnje ter je, opazivši jih, spoznal za najboljše, da urno odjezdi, toda vsa tropa je navalila nanj.“

„Ali morda hoče sovražno postopati ž njim?“

„Gotovo, sicer bi ga ne preganjali. Zadeva zna biti za naju usodna. Rdečkožcem je prav vseeno, ali se maščujejo nad nedolžnim ali krivim.“

„Tedaj morava z vso naglico naprej, da preprečiva kakšno nesrečo.“

„Daleč nama ne bo treba jezdit, kajti zasledovanec je imel izmučenega konja in gotovo ni prišel daleč.“

Urno zajašeta živali in se v skoku poženeta za sledom, ki je bil zdaj obširen in se je večkrat odcepil ali na levo, ali na desno. Ti stranski sledovi pa so se vedno zopet strnili z glavno progo. Nakrat ustavi Jemi konja. Slišal je različne glasove ter urno krenil v grmovje; David mu je nehote sledil. Začela sta prisluškovati.

„Glasovi se ne približujejo,“ zašepeče debeluhar.

»To je znamenje, da še niso na povratku.“

Prijatelja privežeta konja in mezga ob močne veje grmovja in se plazita proti kraju, od koder se je slišalo govorjenje. Kmalu prideta do male rečice, ki je imela le nezatno vode, a globoko strugo, kar je pričalo, da voda ob deževju ni bila tako skromna. Struga je pred opazovalcema ustvarjala koleno, kjer je devet ljudi divje zunanosti deloma ležalo v travi, deloma stalo. Med njimi je ležal mlad Indijanec, zvezan na rokah in nogah tako trdno, da se ni mogel ganiti. Na drugi strani vode pa, pod robom, je ležal rdečkožcev konj, dihajoč težko in glasno. Drugi konji

so stali poleg svojih gospodarjev. Vtis zadnjih ni bil kaj dober. Rojen zahodnik bi rekel, da je to tropa lopovov, katere se najbolje sodi z obešanjem.⁹

David in Jemi se skrijeta za gost grm, da bi slišala, o čem se možje pogovarjajo. Šepetali so nekaj med seboj. Mogoče so se pogovarjali, kako bi sodili ujetnika.

„To so lica, zrela za vešala,“ zašepeče Jemi.

„Obžalujem revnega rdečkožca. Kateremu plemenu neki pripada?“

„Tega sam ne vem. Pobarvan ni in tudi ne nosi nikakršnih znamenj. Toliko je gotovo, da ni na vojnem potu. Ali naj ga rešiva?“

„Samo ob sebi se razume, kajti prepričan sem, da ni dal nasprotnikom nikakršnega povoda, da tako ravnajo z njim. Primakni se bližje, da se pogovoriva.“

„A kaj, če naju slišijo?“

„Gre za to, ali rešiva Indijanca s silo, ali z zvijačo. Ne bojim se teh lopovov. Vendar vidim rajši, da ne zvedo, da imava konja in da sva videla njihovo šotorišče. Bolje bo torej, da prideva k njim od one strani vode.“

Novi znanci

Lovca vzameta vsak svojo puško in se priplazita do vode, a tako, da ju ljudje niso mogli videti. Ozko vodo preskočita, preplezata breg in dospeta za vodo do mesta, kjer so bili na drugi strani ljudje. Oba sta kazala, kakor bi se čez mero čudila navzočnosti nepričakovanih tujcev.

„Halo!“ zakliče debeli Jemi, „kaj pomeni to? Mislil sem, da se s prijateljem nahajava sama v tej blaženi preriji, a naenkrat najdeva tukaj celo ljudsko zborovanje. Mogoče je dovoljeno, da smeva sodelovati?“

V travi ležeči so brž vstali. Vse je začudeno gledalo prišleka. Začetkoma je bilo videti, kakor bi naša znanca ne prišla ugodno. Ko pa so možje opazili njuno opravo, so se vsi na glas zasmejali.

„Strela nebeška!“ odgovoril je eden izmed možakarjev, ki je imel pri sebi celo zbirko orožja. „Kaj se tu godi? Ali obhajata vidva sredi leta pustni čas in igrata vlogo dveh maškar?“

„Da!“ potrdi David. „Manjka nama še nekoliko norcev in zato prihajava k vam.“

„Tedaj pa nista prišla na pravi naslov.“

„Dvomim o tem.“

S temi besedami prestopi David s svojima dolgima nogama vodo in se postavi pred govornika. Jemi rabi veliko več korakov, a ko je poleg tovariša, meni:

„Tako, tukaj sva! Dober dan, cenjeni gospodje. Ima kdo izmed vas dober požirek?“

»Tam je voda!“ pokaže govornik na potok.

„Fej! Mar li mislite, da se naj zmočim z vodo tudi na znotraj? To ne pride na um vnuku mojega deda. Če nimate nič boljšega pri sebi, tedaj se vrnite domov, kajti ta dobra prerija ni za vas.“

„Ali ste mogoče mnenja, da je prerija zajtrkovalna dvorana? Kaj?“

„Seveda je! Pečenke nama letajo takoj okrog nosa, samo pred puško jih je treba dobiti.“

„Vam to izvrstno ugaja, kakor se mi dozdeva.“

»Tudi meni se dozdeva tako!“ nasmeji se debeluhar in se pogladi po napetem trebuščku.

„Prav! A kolikor imate vi preveč, ima vaš tovariš premalo.“

„Ker mu dovolim samo polovico obeda! Ne smem dopustiti, da bi si z nezmernostjo pokvaril svojo lepoto; rabim ga namreč kot strašilo za medvede in Indijance.“

⁹ Obešanje = ljudska sodba, ki iztrga hudodelca večkrat celo iz rok sodnikov in ga brez obotavljanja pobije ali obesi.